

Решение на Съда (трети състав) от 28 февруари 2013 г. (преюдициално запитване от Finanzgericht Baden-Württemberg — Германия) — Katja Ettwein/Finanzamt Konstanz

(Дело C-425/11) ⁽¹⁾

(Споразумение между Европейската общност и нейните държави членки, от една страна, и Конфедерация Швейцария, от друга страна, относно свободното движение на хора — Равно третиране — Самостоятелно заети погранични работници — Граждани на държава — членка на Съюза — Трудови доходи, получени в тази държава членка — Промяна на местопребиваването в Швейцария — Отказ да се предостави данъчно предимство в посочената държава членка поради промяна в пребиваването)

(2013/C 114/17)

Език на производството: немски

Запитваща юрисдикция

Finanzgericht Baden-Württemberg

Страни в главното производство

Жалбоподател: Katja Ettwein

Ответник: Finanzamt Konstanz

Предмет

Преюдициално запитване — Finanzgericht Baden-Württemberg — Тълкуване на Споразумението между Европейската общност и нейните държави членки, от една страна, и Конфедерация Швейцария, от друга страна, относно свободното движение на хора, сключено на 21 юни 1999 г., одобрено от името на Общността с решение на Съвета и на Комисията от 4 април 2002 г. (ОВ L 114, стр. 6; Специално издание на български език, 2007 г., глава 11, том 74, стр. 97), и по-специално на членове 1, 2, 11, 16 и 21 от това споразумение, както и на членове 9, 13 и 15 от приложение I към него — Пряко данъчно облагане на пограничните работници — Правна уредба на държава членка, която позволява съвместното данъчно облагане на съпрузите (Ehegattensplitting) в случай, че те пребивават в държава — членка на Съюза или в държава — членка на Европейското икономическо пространство, и която изключва тази възможност в случай че съпрузите пребивават в Конфедерация Швейцария

Диспозитив

Член 1, буква а) от Споразумението между Европейската общност и нейните държави членки, от една страна, и Конфедерация Швейцария, от друга страна, относно свободното движение на хора, подписано в Люксембург на 21 юни 1999 г., както и член 9, параграф 2, член 13, параграф 1 и член 15, параграф 2 от приложение I към това споразумение трябва да се тълкуват в смисъл, че не допускат правна уредба на държава членка, която отказва съвместното облагане посредством прилагането на предвидения в същата правна уредба метод, наречен „splitting“, на съпрузи, които са граждани на тази

държава и подлежат на облагане в същата държава с данък върху доходите за всички техни облагаеми доходи, само поради това че местопребиваването им е на територията на Конфедерация Швейцария.

⁽¹⁾ ОВ C 331, 12.11.2011 г.

Решение на Съда (трети състав) от 28 февруари 2013 г. (преюдициално запитване от High Court of Ireland — Ирландия) — Margaret Kenny и др./Minister for Justice, Equality and Law Reform и др.

(Дело C-427/11) ⁽¹⁾

(Член 141 ЕО — Директива 75/117/ЕИО — Равно заплащане на мъжете и жените — Непряка дискриминация — Обективна обоснованост — Условия)

(2013/C 114/18)

Език на производството: английски

Запитваща юрисдикция

High Court of Ireland

Страни в главното производство

Жалбоподатели: Margaret Kenny, Patricia Quinn, Nuala Condon, Eileen Norton, Ursula Ennis, Loretta Barrett, Joan Healy, Kathleen Coyne, Sharon Fitzpatrick, Breda Fitzpatrick, Sandra Hennelly, Marian Troy, Antoinette Fitzpatrick, Helena Gately

Ответници: Minister for Justice, Equality and Law Reform, Minister for Finance, Commissioner of An Garda Síochána

Предмет

Преюдициално запитване — High Court of Ireland — Тълкуване на член 157 ДФЕС и на Директива на Съвета 75/117/ЕИО от 10 февруари 1975 година за сближаване на законодателствата на държавите членки относно прилагането на принципа за равно заплащане на мъжете и жените (ОВ L 45, стр. 19, Специално издание на български език, 2007 г., глава 5, том 1, стр. 156) [заменена с Директива 2006/54/ЕО] — Понятие за обективна обоснованост в рамките на явна непряка дискриминация между мъже и жени — държавни служители — Критерии

Диспозитив

Член 141 ЕО и Директива 75/117/ЕИО на Съвета от 10 февруари 1975 година за сближаване на законодателствата на държавите членки относно прилагането на принципа за равно заплащане на мъжете и жените трябва да се тълкуват в смисъл, че:

- работници полагат равен труд или труд с равна стойност, ако предвид съвкупност от фактори, като естеството на работата, условията за обучение и условията на труд, може да се счита, че тези работници се намират в сравнимо положение, което националната юрисдикция следва да прецени,
- в рамките на непряка дискриминация във връзка със заплащането работодателят следва да посочи обективна обосновка за разликата във възнаграждението, установена между работниците, които се считат за дискриминирани, и работниците от референтната група,
- обосновката от работодателя за разликата във възнаграждението, показваща, че е налице признак за дискриминация, основана на пола, трябва да се отнася до работниците от референтната група, които, поради обстоятелството че за положението на тези работници свидетелстват валидни статистически данни, които са свързани с достатъчен брой лица, не са израз на изцяло случайни или конюнктурни явления и най-общо са показателни, са взети предвид от националната юрисдикция, за да се установи посочената разлика, и
- интересът от добри трудови отношения може да бъде взет предвид от националната юрисдикция наред с останалите обстоятелства, които ѝ позволяват да прецени дали разликите между възнаграждението на две групи работници се дължат на обективни фактори, които не са свързани с каквато и да било дискриминация, основана на пола, и са в съответствие с принципа на пропорционалност.

(¹) ОВ С 311, 22.10.2011 г.

Решение на Съда (първи състав) от 21 февруари 2013 г. (преюдициално запитване от Fővárosi Törvényszék (по-рано Fővárosi Bíróság) — Унгария) — Banif Plus Bank Zrt./Csaba Csipai, Viktória Csipai

(Дело C-472/11) (¹)

(Директива 93/13/ЕИО — Неравноправни клаузи в потребителските договори — Служебно разглеждане от националния съд на неравноправния характер на дадена клауза — Задължение за националния съд, който е установил служебно неравноправния характер на дадена клауза, да поиска от страните да представят становищата си, преди да изведе последиците от тази констатация — Договорни клаузи, които трябва да се вземат предвид при преценката на неравноправния характер)

(2013/C 114/19)

Език на производството: унгарски

Запитваща юрисдикция

Fővárosi Törvényszék (по-рано Fővárosi Bíróság)

Страни в главното производство

Жалбоподател: Banif Plus Bank Zrt.

Ответници: Csaba Csipai, Viktória Csipai

Предмет

Преюдициално запитване — Fővárosi Bíróság — Тълкуване на член 7, параграф 1 от Директива 93/13/ЕИО на Съвета от 5 април 1993 година относно неравноправните клаузи в потребителските договори (ОВ L 95, стр. 29; Специално издание на български език, 2007 г., глава 15, том 2, стр. 273) — Национално законодателство, което предвижда, че националната юрисдикция е ограничена при разглеждането на неравноправния характер на договорите, сключени при общи условия, когато страните не поискат от нея изрично да установи този неравноправен характер — Възможност националният съд, установил неравноправния характер на обща договорна клауза в договор, представен му за разглеждане, при липса на специално искане в този смисъл да поиска от страните да представят декларация относно тази договорна клауза, за да може да разгледа въпроса за нищожността на договора на това основание.

Диспозитив

1. Член 6, параграф 1 и член 7, параграф 1 от Директива 93/13/ЕИО на Съвета от 5 април 1993 година относно неравноправните клаузи в потребителските договори трябва да се тълкува в смисъл, че за да може да изведе последиците от констатирането на неравноправния характер на договорна клауза, националният съд, който е направил служебно тази констатация, не е длъжен да чака потребителят, който е информиран за правата си, да представи декларация, с която иска отмяна на посочената клауза. Принципът на състезателност обаче поначало изисква националният съд, който е констатирал служебно неравноправния характер на договорна клауза, да уведоми за това страните по спора и да им даде възможност да обсъдят този въпрос при условията на състезателност по предвидения от националните процесуални разпоредби ред.
2. При преценката на евентуално неравноправния характер на договорната клауза, на която се основава жалбата, националният съд, който е сезиран с тази жалба, трябва да вземе предвид всички останали клаузи на договора.

(¹) ОВ С 370, 17.12.2012 г.